

Bekendtgørelse og derefter Afventning af en vis Frist, at sælge disse Genstande uden Auktionsdirektørens Mellemkomst, saaledes, at det eventuelle Udbytte tilfalder Personalets Sygetasjer. Efter de almindelige Regler vilde jo Udbyttet, som Udbytte af Hittogods, tilfalde Statskassen — men til Gengæld er der paalagt Statsbanerne en særlig Forpligtelse, nemlig en Forpligtelse til at tilbagegive Ejeren den paagældende Genstand, naar han kendes eller kan opspørges. Banerne ere altsaa forpligtede til at sætte sig i Bevægelse for at finde Ejeren og tilbagegive ham Genstanden, hvis det lykkes at finde ham. De Regler, her ere nævnte i § 20, skulle dog ikke komme til Anvendelse paa rede Penge, idet der i saa Henseende forholdes efter de almindelige Regler for Hittogods. Med disse Bemærkninger skal jeg tilde mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje.

Formanden (Sofus Høgsbro): Eksemplarer af Lovforslaget ville blive omdelede.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Sølven af 1ste April 1892.

(Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 892 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 33—34).

Der var ikke stillet noget Ændringsforslag uden for Betænkningen.

Lovforslagets Paragraffer samt de stillede Ændringsforslag fattedes under Forhandling under et.

Ordføreren (C. Hage): De to af Udvalget foreslaaede Ændringer slutte sig til de Bemærkninger, som fremkom her i Salen ved Lovforslagets 1ste Behandling. Ændringsforslaget til § 1 gaar ud paa bestemt at fastslaa, hvilke Straffe Afladeren kan ifalde ved Overtrædelse af de Forrifter, der fastsættes med Hensyn til Indladning o. s. v. af Sprengstoffer og lignende Varer. Det bestemmes i Overensstemmelse med Sølvens § 292, at saafremt Afladeren har

kunnet indse, at hans Forhold kunde medføre Livsfare for de ombordværende, straffes han efter nævnte Paragrafs første Stykke og, hvis hans Forseelse er af mindre graverende Natur, efter Paragraffens 2de Stykke. Bestemmelsen er efter den erede Indenrigsministers Dufte delt i to Punkter, hvilket er flet af Hensyn til Paatalereglerne, idet Overtrædelse af første Punktum er undergivet justitiel Forfølgning, medens Overtrædelse af andet Punktum behandles som offentlig Politisag. — Hvad angaar Ændringsforslaget til § 2, da gaar det ud paa at nedsætte de Bøder, som kunne idømmes, saaledes at der i Stedet for fra 10—500 Kr. sættes fra 5—200 Kr. Jeg skal ikke undlade at bemærke, at der maasse med nogen Føje kunde rejses Tvivl om, hvorvidt denne Paragraf overhovedet er nødvendig. Overtrædelse af de paagældende Regler, nemlig de Forrifter, som i Korthed kaldes Søvejsreglerne, medfører nemlig allerede Straf efter Sølvens § 293, for saa vidt der paa Grund af Overtrædelsen virkelig sker Skade. Det kan derimod med nogen Føje gøres gældende, at naar der ingen Skade sker, er der ingen særdeles tvingende Grund til at straffe. Imidlertid Loven af 21de Juni 1867, som horisaldt ved Sølven af 1892, indeholdt Bestemmelse om Straf paa indtil 200 Kr., og da Regeringen lægger Bægt paa, at en lignende Bestemmelse bibeholdes ogsaa for Fremtiden, have vi ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at fraraade at forblive paa den hidtidige Vej. Ved at nedsætte Straffen til som Maximum at være 200 Kr. have vi da ogsaa optaget den samme Straffegrænse, som var fastsat ved Loven af 1867. De foreslaaede Bøder af 5—200 Kr. ville fremdeles findes at være overensstemmende med Sølvens § 308, hvilket turde være i sin Orden. — Dette er de to Ændringsforslag, som jeg altsaa indstiller til Vedtagelse.

Jeg skal endnu tilføje, at Udvalget har modtaget en Skrivelse fra „Almindelig dansk Skibsførerforening af 1874“. Denne Skrivelse meddeler, at der i den nævnte Forening har været afholdt et Møde, hvor det vedtoges at udtale, at det maatte anses for ønskeligt, i Stedet for at vedtage Tillæg til enkelte Paragraffer i Sølven, at arbejde hen til en Revision af hele Sølven. Jeg skal i Anledning heraf bemærke, at for saa vidt det maatte findes rimeligt og formaalstjenligt paa dette eller hint Punkt at foretage en Ændring i Sølven, vilde det næppe være velbegrunder, om man undlod at foretage saadanne Ændringer af Hensyn til den Men-